

ஸ்ரீ :
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம :
நம்பெருமாள் விஜயம்

(ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு)

(மலர்-44)

April (1) / 2009

நம்பெருமாள், எம்பெருமானார் அருளால் முயன்றவன்
'ஸ்ரீ அஹோயில தாஸன்' க.ஸ்ரீதரன்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

திருவே தஞ்சம்

திருவரங்கனே தஞ்சம்

தஞ்சமடைந்த நம் ராமானுஜன் திருவடிகளே தஞ்சம்

கைப்பொருள்கள் முன்னமே கைக்கொண்டார் காவிரி நீர்
செய்ப்புரள ஓடும் திருவரங்கச் செல்வனார்
எப்பொருட்கும் நின்று ஆர்க்கும் எய்தாது நான் மறையின்
சொற்பொருளாய் நின்றார் என் மெய்ப்பொருளும் கொண்டாரே.

காவேரி வர்த்ததாம் காலே காலே வர்ஷது வாஸவ:
ஸ்ரீரங்கநாதோ ஜயது ஸ்ரீரங்கஸ்ரீச்ச வர்த்ததாம்

ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு

உட்பொதிவு

1. ஸ்ரீவிஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாமம் (ஸ்வாமி பராசரபட்டர் பாஷ்யம்).....3
2. ஸ்ரீபாஷ்யம்7
3. ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்13
4. முமுக்ஷுப்படி16
5. திருவாய்மொழி (ஈடு வ்யாக்யானம்).....25
6. திருமாலை29

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீபராசரபட்டர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீவிஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாம பாஷ்யம்

(பகுதி - 21)

22. ஸ்ரீமாந்

முகமும் உடலும் பொருந்தாத வகையில் ஒரு விசித்திரமான வடிவம் எடுத்த போதிலும், அவன் ஸ்ரீமானே ஆவான். அதாவது, அவன் ஸௌந்தர்யம் லாவண்யம் ஆகியவற்றுடன் கூடியவனாகவே உள்ளான். மனிதனாகவும் சிங்கமாகவும் நின்ற அவனுடைய தோற்றம் கச்சிதமாக இருந்தது. அதனைக் கண்டவர்களுக்கு, அதன் பின்னர் மனிதனைக் காண்டாலும் ரசிக்க முடிவதில்லை, சிங்கத்தைக் கண்டாலும் ரசிக்க முடிவதில்லை, இரண்டும் சேர்ந்த நிலையையே விரும்புவார்கள். இத்தகைய உன்னதமான ஒரு வடிவம் மூலமே அவன் இந்த உலகத்தைக் காக்கிறான். விஷ்ணு தர்மம் (43-21) - தம்ஷ்ட்ரா கராளம் ஸூர பீதி நாசநம் க்ருத்வா வபூ: திவ்ய ந்ருஸிம்ஹ ரூபிணா த்ராதம் ஜகத் யேந -அச்சத்தை உண்டாக்குகின்ற பற்களுடன் கூடிய தெய்வீகமான திருமேனியை உடைய நரஸிம்ஹத்தால், தேவதைகளிடம் கொண்ட அச்சம் நீங்கும்படியாக இந்த உலகம் காப்பாற்றப்பட்டது.

23. கேசவ:

எம்பெருமான் ஐச்வர்யம், ஸௌந்தர்யம் ஆகிய தன்மைகளை இயல்பாகவே கொண்டுள்ளான் என்பதை உணர்த்துகிறது. இந்த பதத்தின் மூலம் அழகான, மென்மையான, அடர்த்தியான, நீல நிறமான தலைமுடியைக் கொண்டவன் என்பது உணர்த்தப்பட்டது. கேச என்ற பதத்துடன் வ: என்ற பதம் இலக்கண ரீதியாக சேர்க்கப்பட்டது. இதன் மூலம் மென்மையான தலைமுடி என்பது உணர்த்தப்பட்டது.

24. புருஷோத்தம:

ஜீவன்களும் பரமாத்மாவும் ஒன்று என சிலர் கூறுவதைத் தகர்த்து, பரமாத்மாவின் உயர்ந்த தன்மைகளை சுட்டிக் காட்டி, அவன் புருஷர்களில் உயர்ந்தவன் என்பதை இந்த திருநாமம் உணர்த்துகிறது. ஸ்தூலமாகவும் ஸூக்ஷ்மமாகவும் உள்ள ப்ரக்ருதியைக் காட்டிலும் வேறுபட்ட ஒரு சேதனனை புருஷ என்ற பதம் உணர்த்துகிறது. உத்தம என்ற பதத்தில் உள்ள உத் என்ற சப்தம் “உயர்ந்த” என்ற பொருளைத் தரும். இது பந்தத்தில் உள்ள ஜீவன்களில் இருந்து பரமாத்மாவை வேறுபடுத்திக் கண்பிக்கிறது. புருஷோத்தம: என்பதில் உள்ள தம: என்ற சப்தம், நித்யஸூரிகளாக உள்ள ஆதிசேஷன் மற்றும் கருடன் போன்றவர்களைக் காட்டிலும் உயர்வாக உள்ள தன்மை இவனுக்கு இயற்கையாகவே உள்ளது என்பதைக் காட்டுகிறது. இது இவன் தாழ்வுகளுக்கு எதிர்த்தட்டாகவும், அனைத்திலும் வ்யாபித்துள்ளதாலும், அனைவருக்கும் ஸ்வாமியாக உள்ளதாலும் அமைகிறது.

மேலே கூறப்பட்ட பல உயர்ந்த ரஹஸ்யங்கள் கீழே உள்ள வரிகளில் காணலாம்:

- கீதை (15-16) - த்வாவிமௌ புருஷௌ லோகே - இந்த உலகில் இரண்டு விதமாக புருஷர்கள் உள்ளனர். அவர்கள் சூரம், அசூரம்
- கீதை (7-4) - பூமிராப: அனலோ வாயு: - பூமி, நீர், நெருப்பு, வாயு போன்ற அனைத்தும் என்னுடையது.
- கீதை(10-3) - யோமாம் அஜம் அநாதிம் ச - யார் என்னைப் பிறப்பற்றவனாகவும், தொடக்கம் அற்றவனாகவும் அறிகிறானோ.
- விஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாமம் - அவிகாராய சுத்தாய - மாறாதவனும் தூய்மையானவனும்.
- விஷ்ணு புராணம் (1-2-10) - பர: பராணாம் பரம: - உயர்ந்தவன், உயர்ந்தவற்றில் உயர்ந்தவன்.

25. ஸர்வ:

அவன் அனைவரையும் விட உயர்ந்தவனாக உள்ளதால், யாரையும், எதற்காகவும் நம்பி இருப்பதில்லை. ஆனாலும் அவன் யாரையும் கைவிடாமல், தன்னுடைய சரீரமாகவே அனைவரையும் எண்ணி, காப்பாற்றி, நியமிக்கிறான் - ஓர் ஆத்மா தன்னுடைய உடலை எப்படி நடத்துமோ அது போன்று அவன் செய்கிறான்.

ஆகவே ஸர்வ: எனப்படுகிறான். ஸரதி என்ற தாது, இலக்கண விதியின்படி வன் என்ற எச்சத்தைப் பெறுகிறது. இது உடல் அவயங்களை அசைக்கும் பொருளை அளிப்பதாகும். அதாவது, அசைப்பதைக் குறிக்கும். சரதி என்றால் "அசைதல்" என்ற பொருளைக் குறித்தபோதிலும், இங்கு "அறிதல்" என்ற பொருளையே தருகிறது.

மஹாபாரதம் - அசதச்ச ஸதச்சைவ ஸர்வஸ்ய ப்ரபவாப்யய: ஸர்வஸ்ய ச ஸதா ஞானாத் ஸர்வம் ஏநம் ப்ரசசஷதே - அவனே சித் என்பதையும், அசித் என்பதையும் படைத்து அழிப்பதால் அவனை ஸர்வ என்று கூறுகின்றனர். அவன் அனைத்தைப் பற்றியும், அனைத்தையும், ஒரே நேரத்தில் அறியக்கூடிய ஞானம் உள்ளவன் ஆவான் - என்றது காண்க. கீழே உள்ள வரிகளையும் காண்க:

- தைத்திரீய நாராயணவல்லீ - தேந ஸர்வம் இதம் க்ரோதம் - நூலில் கோர்க்கப்பட்ட முத்துக்கள் போன்று இவை கோர்க்கப்பட்டுள்ளன.
- கீதை (11-40) - ஸ வை ஸர்வம் இதம் ஸர்வம் ஸமாப்நோஷி ததோ அஸி ஸர்வ: - நீயே அனைத்தையும் வ்யாபித்துள்ளதால் நீயே அனைத்துமாக உள்ளாய்.

26. சர்வ:

தன்னுடைய சரீரமாக உள்ள அனைத்தின் தோஷங்களையும் நீக்குவதால் சர்வ: எனப்படுகிறான்.

27. சிவ:

மங்களத்தை அனைவருக்கும் அளிப்பதால் சிவ: எனப்படுகிறான். சீங் என்ற பதமானது மங்களம் என்பதைக் குறிக்கும். இதிலிருந்தே சிவ என்பது கிட்டுகிறது. இதற்கு வன் என்ற எச்சம் சேர்க்கப்படுகிறது.

- தைத்திரீய நாராயணவல்லீ - சாஸ்வதம் சிவம் அச்யுதம் - எப்போதும் உள்ளவன், மங்களமானவன், அடியார்களை நழுவ விடாதவன்.
- விஷ்ணு தர்மம் - ஸ்ம்ருதே ஸகல கல்யாண பாஜநம் - அவனை நினைவு கொள்ளும் நேரத்தில் ஒருவன் அனைத்து மங்களங்களையும் பெறுகிறான்.
- மங்களம் பகவான் விஷ்ணு: - மஹாவிஷ்ணு மங்களமே வடிவானவன்.
- மங்களாயதநம் ஹரி: - ஸ்ரீஹரி மங்களத்தின் இருப்பிடமாக உள்ளான்.

- மஹாபாரதம் – மங்களானாம் ச மங்களம் - மங்களம் எல்லாவற்றுக்கும் காரணமான மங்களமாக உள்ளவன்.
- விஷ்ணு தர்மம் - மங்கல்யம் மங்களம் விஷ்ணும் – மங்களமாக உள்ள விஷ்ணு, மங்களம் நிறைந்த செயல்களுக்கு மங்களமாக உள்ளான்.

...தொடரும்

அழகியமணவாளன் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி பராசரபட்டர் திருவடிகளே தஞ்சம்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

பகவத் ராமானுஜர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீபாஷ்யம்

(பகுதி - 44)

3-4-11 விபாக: சதவத்

பொருள் - நூறு நாணயங்கள் போன்று பிரிவு காண இயலும்.

ஸீத்தாந்தம் - ப்ருஹத் உபநிஷத் (4-4-2) - தம் வித்யாகர்மணீ ஸமந்வாரபேதே - பரமபதம் செல்பவனைத் தொடர்ந்து வித்யையும் கர்மமும் செல்கின்றன - என்று கூறியது. இதன்படி வித்யைக்கும் கர்மத்திற்கும் வெவ்வேறு பலன்கள் உள்ளன என்றாகிறது. வித்யை, அதன் பலனைப் பெறுவதற்காக அவன் பின்னே செல்கிறது; கர்மம் தனது பலனை அடைவதற்காக அவன் பின்னே செல்கிறது. இப்படியாக இந்த இரண்டிற்கும் இடையில் பிரிவு உள்ளதைக் காணலாம். இது எப்படி என்றால் - சதவத் - நூறு நாணயங்கள் போன்று - என்பதாகும். ஒருவன் மற்றவனிடம், “வயலையும் இரத்தினத்தையும் கொடுத்ததற்காக இரு நூறு நாணயங்கள் அளித்தேன்”, என்று கூறுவதாக வைத்துக் கொள்வோம். இதன் மூலம் வயலுக்காக நூறு காசுகளும், இரத்தினத்தின் பொருட்டு நூறு காசுகளும் அளிக்கப்பட்டன என்று அறியலாம் அல்லவோ? இது போன்றே இங்கும் கொள்ள வேண்டும்.

3-4-12 அத்யாபநமாத்ரவத:

பொருள் - வேத அத்யயனம் உள்ளவனுக்கே கர்மம் விதிக்கப்பட்டதால், வித்யை கர்மத்தின் அங்கம் அல்ல.

ஸீத்தாந்தம் - வித்யை உள்ளவனுக்குக் கர்மம் விதிக்கப்பட்டதால், வித்யை கர்மத்தின் அங்கம் என்று கூறுவது (சூத்திரம் 3-4-6) பொருத்தமானது அல்ல. சாந்தோக்ய உபநிஷத்தில் (8-15-1) - வேதமதீத்ய - வேத அத்யயனம் செய்த பின்னர் - என்று கூறுவதன் மூலம், அத்யயனம் உள்ளவனுக்குக் கர்மம் விதிக்கப்பட்டது. அத்யயன விதியானது வாக்கியத்தின் பொருளைக் (அர்த்தத்தை)

குறித்த ஞானத்தை ஏற்படுத்தும் என்று கூற இயலாது (அதாவது வேதங்களை ஒதுபவன் அதன் பொருளை அறிந்திருக்கிறான் என்று கூற இயலாது). உதாரணமாக, ஆதாந என்பது வேதங்களில் உள்ள எழுத்துக்களை (அக்ஷரங்கள்) நினைவில் கொள்ளுதல் என்பது மட்டுமே அன்றி, அவற்றின் பொருள் அறிதல் அல்ல. இப்படியாக, அத்யயனம் செய்யப்படுகின்ற வேதங்களில் கூறப்பட்டுள்ள கர்மங்களை அநுஷ்டிக்க விரும்பும் ஒருவன், தனது விருப்பம் காரணமாக, வேதங்களின் பூர்வபாகத்தில் உள்ள அர்த்தங்களில் ஞானம் அடைய தானாகவே முயல்கிறான். இது போன்று மோக்ஷத்தில் விருப்பம் உள்ள முழுக்ஷு ஒருவனும், அந்த விருப்பம் காரணமாகவே ப்ரஹ்மஞானம் அடைவதற்காக, உத்தரபாகத்தின் அர்த்தஞானத்தை அடைய, தானாகவே முயற்சி செய்கிறான். எனவே அர்த்தஞானம் என்பது கர்மத்தின் அங்கம் ஆகாது. அத்யயன விதியானது அர்த்த ஞானத்தில் ஆசையை ஏற்படுத்தி விடும் என்று வைத்துக்கொண்டலும், வித்யை கர்மத்தின் அங்கமாகாது - காரணம், அர்த்தஞானம் என்பதைக் காட்டிலும் வித்யை வேறுபட்டது ஆகும். ஜ்யோதிஷ்டோமம் போன்ற கர்மஸ்வரூபத்தை அறிதல், ஸ்வர்க்கம் என்பது போன்ற பலனை அளிக்கின்ற ஸாதனமாக உள்ள ஜ்யோதிஷ்டோமம் போன்ற கர்மத்தை இயற்றுதல் ஆகிய இரண்டு வெவ்வேறு அல்லவோ? இது போன்று, அர்த்த ஞான ரூபமாக உள்ள ப்ரஹ்மத்தின் ஸ்வரூபம் அறிந்து கொள்ளுதல் என்பதும், மோக்ஷஸாதனம் என்றும், த்யானம் மற்றும் உபாஸனம் போன்ற பதங்களால் கூறப்படுவதும், புருஷார்த்தமாக உள்ளதை அடைய உதவுவதும் ஆகிய ப்ரஹ்மவித்யை என்பதும் வெவ்வேறே ஆகும். ஆகவே ப்ரஹ்மவித்யை என்பது கர்மத்தின் அங்கம் என்று எண்ண சிறிதளவும் இடம் இல்லை.

3-4-13 நாவிசேஷாத்

பொருள் - விசேஷ காரணம் இல்லாமையால்.

ஸித்தாந்தம் - ஈசாவாஸ்ய உபநிஷத் (1-2) - குர்வந்நேவேஹ கர்மாணி - கர்மங்களை மட்டுமே இயற்றி - என்று கூறியதன் மூலம், ப்ரஹ்மஞானி ஒருவன் தனது ஆயுள் முழுவதும் கர்மங்களை இயற்றி வரவேண்டும் என்று வாதம் செய்வது பொருந்தாது (சூத்திரம் 3-4-7 காண்க). ஏன்? ந அவிசேஷாத் - விசேஷமான காரணம் ஏதும் இல்லை. இப்படிப்பட்ட கர்மம், ஸ்வர்க்கம் போன்ற பலன்களுக்கு ஸாதனமாக இருக்கின்ற கர்மங்கள் பற்றியது என்று கூறுவதற்கு விசேஷமான காரணம் ஏதும் இல்லை. இதனைக் கொண்டு வித்யை கர்மத்தின் அங்கம் என்று அங்கு உரைத்ததும் சரியல்ல. கீதை (3-20) கர்மணைவ ஹி ஸம்ஸித்திம் ஆஸ்திதா ஜநகாதய: - ஜனகர் போன்றவர்கள் கர்மம் மூலமே ஸித்தி பெற்றனர் - என்றதன் மூலம், முக்தி அடையும்வரை உபாஸனம் செய்யவேண்டும் என்பதே உரைக்கப்பட்டது. இப்படியாகப் பலவிதமான பூர்வபக்ஷங்களுக்கு பதில் உரைத்த

பின்னர், குர்வந் நேவேஹ கர்மாணி - என்னும் வாக்கியத்திற்குப் பொருள் உரைக்கிறார் (அடுத்த சூத்திரம் காண்க).

3-4-14 ஸதுதயே அநுமதிவா

பொருள் - வித்யையைப் பெரிதும் புகழும் பொருட்டே, எப்போதும் கர்மம் இயற்றப்படவேண்டியது என்பது அநுமதிக்கப்பட்டது.

ஸித்தாந்தம் - சூத்திரத்தில் உள்ள “வா” என்ற பதம், உறுதியாகக் கூறுவதை உணர்த்துகிறது. ஈசாவாஸ்ய உபநிஷத் (1-1) - ஈசாவாஸ்யம் இதம் ஸர்வம் - பகவானால் இந்த உலகம் வ்யாபிக்கப்பட்டுள்ளது - என்று தொடங்கியுள்ள இந்த ப்ரகரணம் வித்யையைப் பற்றி தொடர்ந்து கூறுகிறது. இந்த வித்யை உள்ளவனுக்குக் கர்மங்கள் ஒட்டாது என்று கூறி, வித்யையை மேலும் பெருமையாகக் கூறுவதற்காக, வாழ்நாள் முழுவதும் கர்மம் இயற்றலாம் (இயற்றினாலும் அந்தக் கர்மங்களின் பலன் ஒட்டாது) என்ற அநுமதி அளிக்கப்பட்டதாகவே கொள்ளவேண்டும் (அதாவது, வித்யைகள் இவனுக்குக் கர்மங்களின் பந்தம் ஏற்படாமல் தடுக்கின்றன என்று உணர வேண்டும்). வித்யையின் மேன்மை காரணமாக, எப்போதும் கர்மங்களை இயற்றியபடி இருந்தாலும், அதன் பலன்கள் வந்து சேராது என்று வித்யையின் மேன்மை கூறப்பட்டது. இதன் பிற்பகுதி - ஏவம் த்வயி நாந்யதேதோஸ்தி ந கர்ம லிப்யதே நரே - உன்னைப் பொறுத்தவரை இதுவே உண்மை, இதனைத் தவிர வேறு ஏதும் இல்லை, வித்யையுடன் கூடியவனிடம் கர்மங்கள் (பலன்க) ஒட்டுவதில்லை - என்றது காண்க. ஆகவே வித்யைகள் கர்மத்தின் அங்கம் அல்ல.

3-4-15 காமகாரேண ச ஏகே

பொருள் - சில சாகையைக் சேர்ந்தவர்கள், தங்களின் விருப்பத்தின்படிச் செய்வர்.

ஸித்தாந்தம் - சில சாகையைக் சேர்ந்தவர்கள், ப்ரஹ்மவித்யை உள்ள ஒருவன் தனது விருப்பத்திற்கு ஏற்ப, க்ருஹஸ்தனுக்கு உரிய கர்மங்களைக் கைவிடலாம் என்று கூறுகின்றனர். இதனை ப்ருஹத் உபநிஷத் (4-4-22) - கிம் ப்ரஜயா கரிஷ்யாமோ யேஷாம் நோயமாத்மா அயம் சோக: - பிள்ளைகள் மூலம் அடையப்படும் உலகாக பரமாத்மாவே எங்களுக்கு உள்ளபோது, அத்தகைய பிள்ளைகளை பெற்று நாங்கள் என்ன செய்யப்போகிறோம் - என்றது. இந்த வரியானது - வைராக்யம் கொண்ட உபாஸகன் ஒருவன் தனது விருப்பத்தின்படி க்ருஹஸ்த தர்மத்தைக் கைவிடலாம் என்று கூறுகிறது. இப்படியாக இந்த

வாக்கியம், வித்யை என்பது கர்மத்தின் அங்கம் அல்ல என்று உணர்த்துகிறது. யஜ்ஞம் முதலான கர்மங்களுக்கு ப்ரஹ்மவித்யை அங்கமாக உள்ளது என்று வைத்துக்கொண்டால், இது போன்று வித்யையில் ஈடுபட்ட ஒருவன் தனது விருப்பத்தின்படி க்ருஹஸ்த தர்மத்தைக் கைவிடுவது பொருந்தாமல் போய்விடும். எனவே வித்யை கர்மத்தின் அங்கம் அல்ல என்றாகிறது.

3-4-16 உபமர்த்தம் ச

பொருள் - கர்மங்கள் ப்ரஹ்மவித்யை மூலம் அழிக்கப்படுகின்றன.

ஸித்தாந்தம் - புண்ணிய பாவ பலன்களுடன் கூடிய கர்மங்கள் பலவும், ப்ரஹ்மவித்யை மூலம் அழிக்கப்படுவதைப் பல வேதாந்த வரிகளில் காணலாம். இவையே (இந்தக் கர்மங்களே) ஸம்ஸார துன்பத்திற்குக் காரணமாக உள்ளது. இதனை முண்டக உபநிஷத் (2-2-8) - பித்யதே ஹ்ருதய க்ராந்தி: சித்யந்தே ஸர்வ ஸம்சய: சஷீயந்தே ச அஸ்ய கர்மாணி தஸ்மிந் த்ருஷ்டே பராவரே - மிகவும் உயர்ந்த பரமாத்மாவைக் கண்டவுடன் உபாஸகனின் இதயத்தில் உள்ள முடிச்சுக்கள் அவிழ்கின்றன. சந்தேகங்கள் விலகுகின்றன. புண்ணிய பாவவ்ருபங்களான கர்மங்கள் நீங்குகின்றன - என்றது. வித்யை கர்மத்தின் அங்கமாக இருந்தால், வித்யை என்பதே கர்மத்தை அழிப்பது பொருந்தாது.

3-4-17 ஊர்த்வரேதஸ்ஸு ச சப்தே ஹி

பொருள் - ஸந்யாஸிகளுக்கும் கூறப்படுவதைக் காணலாம்.

ஸித்தாந்தம் - ப்ரஹ்மவித்யை என்பது ஸந்யாஸிகளுக்குக் காணப்படுகிறது. ஆனால் அவர்களுக்கு அக்னிஹோத்திரம், தர்சபூர்ணமாசம் போன்ற கர்மங்கள் காணப்படுவதில்லை.

பூர்வபக்ஷம் - ஸந்யாச்ரமம் (ஸந்யாஸம் என்னும் வாழ்க்கை நிலை) என்பது இல்லவே இல்லை என்பது சாஸ்திரங்கள் மூலம் கூறலாம். உதாரணமாக ஆபஸ்தம்ப ச்ரேளதம் (3-14-8) - யாவத் ஜீவம் அக்னி ஹோத்ரம் ஜுஹோதி - ஆயுள் உள்ளவரை அக்னிஹோத்ரம் செய்கிறான் - என்பது காண்க. இதன் மூலம் அக்னிஹோத்ரம், தர்சபூர்ணமாசம் போன்ற கர்மங்கள் ஆயுள் உள்ளவரை இயற்றப்படவேண்டியவை என்றாகிறது. இத்தகைய வேத வாக்கியத்துடன் ஸந்யாச்ரமத்தை விதிக்கின்ற ஸ்ம்ருதி வரிகள் தள்ளப்பட வேண்டியவையே ஆகும்.

ஸித்தாந்தம் - ஸ்ம்ருதிகளில் மட்டும் அல்ல, ச்ருதிகளும் கூறுவதால், இந்த ஆசேஷபம் பொருந்தாது. கீழே உள்ள வரிகள் காண்க:

- சாந்தோக்ய உபநிஷத் (2-23-1) - த்ரயோ தர்மஸ்கந்தா: - தர்மத்தை மூன்று மார்க்கங்கள் நிலைநிறுத்துகின்றன (யஜ்ஞம், அத்யயனம், தானம் ஆகியவை கொண்ட க்ருஹஸ்தாச்ரமம்; தவம் கொண்ட ஸந்யாஸம்; ப்ரஹ்மசர்யம்).
- சாந்தோக்ய உபநிஷத் (5-10-1) - யே சேமே அரண்யே ச்ரத்தா தப தப இதி உபாஸதே - யார் காட்டில் இருந்தபடி, ச்ரத்தையுடன் தப: என்று கூறப்படும் பரம்பொருளை உபாஸனை செய்கின்றனரோ.
- ப்ருஹத் உபநிஷத் (4-4-22) - ஏதம் ஏவ ப்ரவ்ராஜிநோ லோகம் இச்சந்த: ப்ரவ்ராஜந்தி - பரமாத்மாவை அடைய விரும்பும் காரணத்தினால் ஸந்யாஸம் ஏற்கின்றனர்.

ஆகவே ஸந்யாஸ ஆச்ரமத்திற்குத் தேவையான வைராக்யம் இல்லாதவர்கள் குறித்து மட்டுமே கர்மங்கள் கூறப்பட்டன என்பதை அறிய வேண்டும்.

3-4-18 பராமர்சம் ஜைமிநி: அசோதநாத் ச அபவததி ஹி

பொருள் - அநுவாதம் மட்டுமே (அநுவாதம் என்றால் உணர்த்தியதை மீண்டும் உணர்த்துதல் ஆகும்), விதிக்கப்படவில்லை, மறுத்துக் கூறுகிறது.

பூர்வபக்ஷம் - சாந்தோக்ய உபநிஷத் (2-23-1) - த்ரயோ தர்மஸ்கந்தா - என்று கூறும் வரி மூலம் ஸந்யாஸம் போன்ற ஆச்ரமங்கள் உண்டு எனக் கூறுவதை ஏற்க இயலாது. இந்த வரி மூலமாக முன்பே கூறப்பட்ட ஒரு விஷயமே மீண்டும் உணர்த்தப்படுகிறது. இங்கு கூறப்படும் ப்ரஹ்ம உபாஸனம் என்பதைப் புகழும் பொருட்டே, இந்த விஷயங்கள் கூறப்படுகின்றன. இதனை எப்படி உணரலாம்? அசோதநாத் - விதிக்கப்படவில்லை என்பதால் ஆகும். இங்கு விதிமுறையாகக் கூறப்படும் பதங்கள் ஏதும் இல்லை. சாந்தோக்ய உபநிஷத் (2-23-1) - ப்ரஹ்ம ஸம்ஸ்தோ அம்ருதத்வமேதி - ப்ரஹ்மத்தை அடைந்தவன் இறவாமையை அடைகிறான் - என்று இந்த ப்ரகரணம் முடிக்கிறது. இப்படியாக முடிக்கப்படும் இந்த ப்ரகரணத்தில், ப்ரஹ்மத்தை ப்ரணவமாக உபாஸனை செய்வது

கூறப்படுகிறது. இந்த உபாஸனையைப் புகழ்வதற்காகவே, சாந்தோக்ய உபநிஷத்தில் (2-23-1) – த்ரயோ தர்மஸ்கந்தா: - என்று தொடக்கத்தில் அநுவாதம் செய்யப்படுகிறது. ஆகவே வேறு ஒரு காரணத்திற்காக, இங்கு ஆச்ரமங்கள் (வாழ்க்கை நிலைகள்) புகழப்படுகின்றன. மேலும், சாந்தோக்ய உபநிஷத் (5-10-1) – யே சேமே அரண்யே ச்ரத்தா தப இதி உபாஸதே – என்னும் வரியிலும், மற்ற ஆச்ரமங்களில் உள்ளவர்களுக்கான விதிமுறைகள் ஏதும் விதிக்கப்படவில்லை. மாறாக, ச்ருதிகளில் மற்ற ஆச்ரமங்கள் கண்டிக்கப்படுவதையை காணலாம். உதாரணமாக, தைத்திரீய ஸம்ஹிதை (1-5-2) – வீரஹா வா ஏஷ தேவாநாம் யோ அக்னிம் உத்வாஸயதே - யார் அக்னிதர்மத்தைக் கைவிடுகிறானோ அவன், வீரன் ஒருவனைக் கொன்ற பாவத்தை அடைகிறான் – என்றது. எனவே ஸந்யாஸ ஆச்ரமம் என்ற நிலையே இல்லை என ஜைமிநி கருதுகிறார்.

தஞ்சமடைந்த நம் ராமானுஜன் திருவடிகளே தஞ்சம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீவேதாந்த மஹாதேசிகள் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்

(பகுதி - 44)

உபாய நிஷ்டையின் அடையாளங்கள்

மூலம் -

(1) ஸர்வேச்வரனையொழியத் தானும் பிறரும் தனக்குத் தஞ்சமென்று என்கிற புத்தியும்.

(2) ம்ருத்யுபர்யந்தமான பயஹேதுக்களைக் கண்டாலும், ப்ராயோணா க்ருதக்ருத்யத்வாத் ம்ருத்யோருத்விஜதே ஜந: க்ருதக்ருத்யா: ப்ரதீக்ஷந்தே ம்ருத்யும் ப்ரியமிவாதிதிம் என்கிறபடியே இச்சரீரநந்தரம் என்படப் புகுகிறோம் என்கிற கரைதலற்று அபிமத ஆஸக்தியாலே ப்ரீதனாயிருக்கையும்,

(3) கஜம் வா வீக்ஷய ஸிம்ஹம் வ்யாக்ரம் வா அபி வராநநா நாஹாரயதி ஸந்த்ராஸம் பாஹூ ராமஸ்ய ஸம்ச்ரிதா என்றும்

அஸந்தேசாத்து ராமஸ்ய தபஸச்வாநுபாலநாத்
ந த்வா குர்மி தசக்ரீவ பஸ்ம பஸ்மார்ஹ தேஜஸா என்றும்

சரைஸ்து ஸங்குலாம் க்ருத்வா லங்காம் பரபலார்த்தந:
மாம் நயேத்யாதி காகுத்ஸ்த: தத்தஸ்ய ஸத்ருசம் பவேத் என்றும்

பிராட்டி நடத்திக்காட்டின ரக்ஷக அவஷ்டம்பத்தாலுள்ள தேற்றமும்.

(4) தான் பரந்யாஸம் பண்ணின விஷயத்தில் ஸ்வயத்நமற்றிருக்கையும்.

(5) அதில் அநிஷ்டநிவ்ருத்தியும் இஷ்டப்ராப்தியும் அவன் கையதே என்றிருக்கையும் உண்டாயிற்றாகில்.

தான் கோலின ஸகலபலத்துக்கும் ஸாதநமாகவற்றாய், சரமச்லோகத்தில் பூர்வார்த்தத்திலே விஹிதமாய், த்வயத்தில் பூர்வகண்டத்தில் அநுஸந்தேயமாய், திருமந்தரத்தில் மத்யமபதத்திலும் விவக்ஷிதமான உபாயத்திலே தனக்கு நிஷ்டையுண்டென்று அறியலாம்.

விளக்கம் – கீழே உள்ள பல தன்மைகள் தன்னிடம் உள்ளது என்று உணர்ந்தால், உபாயத்தைக் குறித்த ஞானம் தன்னிடம் உள்ளது என்று ப்ரபந்நன் அறியலாம்.

(1) தனக்குத் தன் மூலமாகவோ, மற்றவர்கள் மூலமாகவோ எந்தவிதமான ரக்ஷகமும் இல்லை. தனது ரக்ஷகம் என்பதற்கு ஸர்வேச்வரனைத் தவிர வேறு யாராலும் அளிக்க இயலாது.

(2) மரணம் உள்ளிட்ட பலவிதமானவற்றைக் குறித்து அச்சத்தை விளைவிக்கக் கூடிய காரணங்களைத் தெரிந்தவனாக இருந்தாலும், தனது நிலையைக் குறித்துக் கவலை கொள்ளாமல், தனது நிலை மாறாமல் வருத்தம் அடையாமல், தான் பெற விரும்பிய பலனை விரைவாக அடையப் போகிறோம் என்றே இருப்பான். இதனை இதிஹாஸ ஸமுச்சயம் (7-38) - ப்ராயோணா க்ருதக்ருத்யத்வாத் ம்ருத்யோருத்விஜதே ஜந: க்ருதக்ருத்யா: ப்ரதீக்ஷந்தே ம்ருத்யும் ப்ரியமிவாதிதிம் - தங்கள் கடமையைச் செய்யாத மனிதர்கள், மரணத்தை எண்ணிப் பெரிதும் அச்சம் கொண்டபடி உள்ளனர்; தங்கள் கடமையான ப்ரபத்தியைச் செய்தவர்கள், மரணத்தைத் தங்கள் விருந்தாளி போன்று எதிர்பார்த்தபடி உள்ளனர் - என்றது காண்க.

(3) தன்னைக் காப்பாற்றத் தகுந்த ஒருவன் கிட்டினான் என்ற நம்பிக்கையுடன் (விச்வாஸத்துடன்) இருப்பான். இதனை சீதையின் பல உதாரணங்களில் காணலாம். கீழே உள்ள வரிகள் காண்க:

- இராமாயணம் ஸுந்தர காண்டம் (60-20) - கஜம் வா வீக்ஷ்ய ஸிம்ஹம் வ்யாக்ரம் வா அபி வராநநா நாஹாரயதி ஸந்த்ராஸம் பாஹூ ராமஸ்ய ஸம்ச்ரிதா - அழகான திருமுகம் கொண்ட சீதை, இராமனது தோள்களை எப்போதும் பற்றியுள்ளதால் யானை, சிங்கம், புலி ஆகியவற்றைக் கண்டு அஞ்சுவதில்லை.

- இராமாயணம் ஸுந்தர காண்டம் (22-20) - அஸந்தேசாத்து ராமஸ்ய தபஸ்ச்வாநுபாலநாத் ந த்வா குர்மி தசக்ரீவ பஸ்ம பஸ்மார்ஹ தேஜஸா - சாம்பலாக்கப்பட வேண்டிய இராவணனே! இராமனது கட்டளை எனக்கு இல்லை, பதிவ்ரதை என்னும் தவத்தை நான் காக்கவேண்டியதுள்ளது. இதனால்தான் உன்னை எனது தேஜஸ் மூலம் எரிக்கவில்லை.
- இராமாயணம் ஸுந்தர காண்டம் (39-30) - சரைஸ்து ஸங்குலாம் க்ருத்வா லங்காம் பரபலார்த்தந: மாம் நயேத்யாதி காகுத்ஸத: தத்தஸ்ய ஸத்ருசம் பவேத் - விரோதியின் வலிமையை அழிக்கவல்ல இராமன், இலங்கையைத் தனது அம்புகளால் நிரப்பி, அதன் பின்னரே என்னை அழைத்துச் செல்லவேண்டும். இதுவே அவனுக்குப் பெருமை ஆகும்.

(4) தான் எந்தவிஷயத்திற்காக பரந்யாஸம் செய்தானோ, அந்த விஷயத்தைக் குறித்து வேறு சொந்த முயற்சிகளோ, தன்னைக் காப்பாற்றிக் கொள்ள சொந்த முயற்சிகளோ எடுக்கமாட்டான்.

(5) தனக்கு விருப்பம் அல்லாதவைத் தன்னைவிட்டு விலகுதலும், தனக்கு நன்மையை அளிக்கவல்லவைத் தன்னிடம் வந்து சேர்தலும் ஸர்வேச்வரனின் விருப்பத்தாலேயே கைகூடும் என்று இருப்பான்.

இந்தத் தன்மைகளை ஒருவன் கொண்டிருந்தான் என்றால், அவன் தான் விரும்பும் உபாயத்தில் நிலைநிற்கிறான் என்று அறியலாம். இந்த உபாயமே இவன் விரும்பும் அனைத்தையும் அளிக்கவல்லதாகிறது. இந்த உபாயமே சரமச்லோகத்திம் முதல் வரியிலும், த்வய மந்த்ரத்தில் முதல் பகுதியிலும், திருமந்த்ரத்தில் நடுப் பகுதியிலும் கூறப்படுவதாகும்.

தூப்புல் பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீபிள்ளை லோகாசார்யர் அருளிச் செய்த

முமுசஷுப்படி

ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்

(பகுதி - 44 - நிறைவுப்பகுதி)

275. பேற்றுக்கு வேண்டுவது - விலக்காமையும் இரப்பும்.

அவதாரிகை - “ஆனாலும், பேற்றுக்கு இவன் பக்கலிலும் ஏதேனும் உண்டாக வேண்டாவோ?”, என்ன, அருளிச்செய்கிறார் - பேற்றுக்கு - என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - எம்பெருமானின் கடாசஷம் என்னும் பேற்றை அடைய சேதனனிடம் ஏதேனும் இருத்தல் வேண்டுமா என்று கேள்விக்கு விடை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, பலஸித்திக்குச் சேதநன் பக்கல் உண்டாக வேண்டுவது - ஸ்வயத்நத்தாலே அவன் பண்ணும் ரசஷணத்தை விலக்காதொழிகையும், அது புருஷார்த்த மாகைக்கு உறுப்பான இரப்பும் - என்கை.

விளக்கம் - பேற்றை அடைவதன் பொருட்டு சேதனனிடம் இருக்க வேண்டியவை - எம்பெருமானை நாம் அடையும்விதமாக, அவன் தானாகவே நமக்கு ரசஷணமான செயல்களைச் செய்யும்போது, அந்த நேரத்தில் நம்மை நாமே காத்துக் கொள்ள முயற்சி செய்து, எம்பெருமானின் செயலைத் தடுக்காமல் இருத்தல்; கைங்கர்ய புருஷார்த்தம் வேண்டும் என்று பிரார்த்தித்து நிற்பது - ஆகிய இரண்டும் ஆகும்.

274. சக்ரவர்த்தித் திருமகன், பாபத்தோடே வரிலும் அமையுமென்றான்; இவன், புண்யத்தைப் போகட்டு வரவேணுமென்றான்.

அவதாரிகை - இங்ஙனன்றிக்கே, இவன் பக்கலிலும் சிலஸுக்ருதம் உண்டானால் ஆகாதோ? என்ன, உபாயபூதனுக்கு அநிஷ்டமென்னுமத்தை அருளிச்செய்கிறார் - சக்ரவர்த்தித் திருமகன் - என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - மேலே கூறப்பட்ட இரண்டும் விடுத்து, சேதனன் பக்கம் ஏதேனும் புண்ணியங்கள் உள்ளன என்பதால் எம்பெருமானின் கடாசஷம் கைகூடும் என்று கொள்ளக்கூடாதா என்னும் கேள்விக்கு விடை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, ராமோ விக்ரஹவாந் தர்ம: என்கிற சக்ரவர்த்தித் திருமகன், "யதிவா ராவணஸ் ஸ்வயம் என்று பாபிஷ்டனான ராவணன்தானாகிலும் அழைத்துவாரும்", என்கையாலே பாபம் பேற்றுக்கு ஹேதுவாக நினைக்கைக்கு உடல் அல்லாமையாலே, பாபத்தோடே வரிலும் அமையும் என்றான். க்ருஷ்ணம் தர்மம் ஸநாதநம் என்கிற இவன் ஸர்வதர்மாந்பரித்யஜ்ய என்கையாலே, பேற்றுக்கு ஹேதுவாக நினைக்கைக்கு உடலான புண்யத்தைப் போகட்டு வரவேணுமென்றன் - என்கை. ஆகையால், ஸஹாயாந்தர ஸம்ஸர்க்க அஸஹனான உபாயபூதனுக்கு இவன் பக்கல் ஸுக்ருதம் அநிஷ்டம் என்று கருத்து.

விளக்கம் - இராமாயணம் - ராமோ விக்ரஹவாந் தர்ம: - தர்மமே வடிவான இராமன் - என்னும்படியான சக்ரவர்த்தித் திருமகனான இராமன், "யதி வா ராவணஸ் ஸ்வயம் - இராவணனாகவே இருந்தாலும்", என்று கூறி, மிகுந்த பாவங்கள் செய்த இராவணனாக இருந்தாலும் கூட, தன்னிடம் அழைத்து வருமாறு பணிக்கிறான். ஆக, பாவம் என்பது, பேறு பெறுவதற்கு ஒரு காரணம் என்று கூற இயலாத காரணத்தால், பாவத்துடன் ஒருவன் வந்தால்கூட ரஷிகத்திற்கு எந்தப் பாதகமும் இல்லை என்றாகிறது. மஹாபாரதம் - க்ருஷ்ணம் தர்ம ஸநாதநம் - பழமையான தர்மமே வடிவானவன் க்ருஷ்ணன் - என்பதற்கு ஏற்ப உள்ள கண்ணன் - ஸர்வதர்மாந் பரித்யஜ்ய - அனைத்து தர்மங்களையும் கைவிட்டு - என்றான். இதன் மூலம், பேற்றுக்குக் காரணமாகப் புண்ணியம் உள்ளது என்று எண்ணக்கூடிய புண்ணியங்களையும் கைவிடும்படிக் கூறுகிறான். ஆகவே, தான் ரஷிக்கும்போது மற்றொரு துணையுடன் வரும் ஒருவனைப் பொறுத்துக் கொள்ளாத உபாயமாக எம்பெருமான் உள்ளான் என்றாகிறது. எனவே சேதனனிடம் புண்ணியச் செயல்கள் இருத்தல் என்பது அவசியம் இல்லை என்றாகிறது.

275. "ஆஸ்திகனாய் இவ்வர்த்தத்தில் ருசி விச்வாஸங்களுடையனாய் உஜ்ஜீவித்தல், நாஸ்திகனாய் நஸித்தல் ஒழிய நடுவில் நிலையில்லை" என்று பட்டர்க்கு எம்பார் அருளிச் செய்த வார்த்தை.

அவதாரிகை - இவ்வர்த்தத்தில் இழிந்தவனுக்கு ஆஸ்திகனாய் உஜ்ஜீவித்தல், நாஸ்திகனாய் நஸித்தல் ஒழிய, மத்யமஸ்திதியில்லை என்னுமத்தைப் பூர்வாசார்ய வசநத்தாலே அறிவிக்கிறார் - ஆஸ்தினாய் - என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - ச்ரமச்லோகத்தின் ஆழ்பொருளை அறிந்தவனுக்கு, அதன் மீது நம்பிக்கையுடன் ஆஸ்திகனாக இருந்து பிழைத்தல், நம்பிக்கை இல்லாத நாஸ்திகனாக இருந்து ஆத்மநாசம் அடைதல் என்ற இரண்டு நிலைகள் மட்டுமே உள்ளன என்றும், இவை இரண்டிற்கும் நடுவில் எந்த நிலையும் இல்லை என்றும் அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, இவ்வர்த்தத்தில் அந்விதனானவன் பகவத்ப்ரபாவத்தால் "இது ஸத்யம்" என்று ஆஸ்திகனாய் இவ்வர்த்தத்தில் ருசியும், "இது தப்பாது" என்கிற விச்வாஸமுமுடையனாய் உஜ்ஜீவித்தல், சாஸ்திரங்களெல்லாம் ஒரு தலையும் இது ஒருதலையுமாய் இப்படியிருப்பதொன்றுண்டோ? என்று நாஸ்திகனாய் இத்தை அநாதரித்து நசித்தலித்தனையொழிய, நடுவிலொரு நிலையில்லை என்று ஸகலசாஸ்திர வித்தமரான பட்டருக்கு ஆப்தமரான எம்பார் அருளிச்செய்த வார்த்தை - என்கை.

விளக்கம் - ச்ரமச்லோகத்தின் பொருளில் ஈடுபாடு கொண்டவன், "எம்பெருமானின் ப்ரபாவத்தைக் காணும்போது, இந்த ச்லோகம் ஸத்யமே ஆகும்", என்று ஆஸ்திகனாக நின்று, "இந்த ச்லோகம் தப்பாமல் பலன் அளிக்கும்" என்று ஆழ்ந்த விச்வாஸம் கொண்டு பிழைக்கிறான். சாஸ்திரங்கள் பலவிதமான கடினமான செயல்களைச் செய்து, அதன் மூலம் மோசஷம் பெறுவாய் என்கின்றன; இந்த ச்லோகம் அவற்றைவிட மாறுபட்ட கருத்தைக் கூறுவதாக உள்ளது; இது எப்படி? என்ற நம்பிக்கை இல்லாத நாஸ்திகனாக ஒரு சிலர் இதனைத் தள்ளக்கூடும். அப்படிப்பட்டவன் ஆத்மநாசம் அடைகிறான். இந்த இரண்டைத் தவிர, நடுவில் வேறு எந்த நிலையிலும் யாரும் இருக்கமுடியாது - இப்படியாக அனைத்து சாஸ்திரங்களும் அறிந்தவரான ஸ்வாமி பராசரபட்டருக்கு, அவரது ஆசார்யரான ஸ்வாமி எம்பார் அருளிச்செய்தார்.

276. வ்யாவஸாயம் இல்லாதவனுக்கு இதில் அந்வயம், ஆமத்தில் போஜநம் போலே.

அவதாரிகை - வ்யவஸாயஹீநனுக்கு இதில் அந்வயம் விநாசத்துக்கு உடலாம் என்னுமத்தை ஸத்ருஷ்டாந்தமாக அருளிச்செய்கிறார் - வ்யவஸாயம் - என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - இதில் நம்பிக்கை மற்றும் உறுதியில்லாதவன், இதனுடன் தொடர்பு கொண்டால் எப்படி அழிகிறான் என்பதை ஓர் உதாரணம் மூலம் விளக்குகிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, இதிற் சொல்லுகிற த்யாக ஸ்வீகாரங்களுக்கு ஈடான வ்யாவஸாயம் இல்லாதவனுக்கு இதிலுண்டான அந்வயம், அஜீர்ணதசையிற் பண்ணின போஜநம் மரண ஹேதுவாமாபோலே விநாஸஹேதுவாய்ப் பர்யவஸிக்கும் - என்கை.

விளக்கம் - இந்த ச்லோகத்தில் கூறப்பட்ட அனைத்து தர்மங்களையும் கைவிடல், எம்பெருமானையே உபாயமாக ஏற்றுக் கொள்ளுதல் ஆகிய இரண்டிலும் முழு விச்வாசத்துடன் கூடிய உறுதி இல்லாமல் ஒருவன் இருக்கக்கூடும். அப்படிப்பட்டவன் இந்த ச்லோகத்துடன் தொடர்பு கொண்டால், அவன் நிலை என்னவென்றால் - அஜீர்ணம் உள்ள ஒருவன் உண்ணும் உணவே அவன் உடலுக்கு அழிவை ஏற்படுத்துவது போன்று - இந்த ச்லோகமே அவனுக்கு ஆத்மநாசம் ஏற்படக் காரணமாகிவிடும்.

277. "விட்டுசித்தர் கேட்டிருப்பர்" என்கிறபடியே அதிகாரிகள் நியதர்.

அவதாரிகை - இது தனக்கு அதிகாரிகள் இன்னாரென்னுமத்தை அருளிச்செய்கிறார் - விட்டுசித்தர் கேட்டிருப்பரென்கிறபடியே அதிகாரிகள் நியதர் - என்று.

விளக்கம் - சரமச்லோகத்தின் ஆழ்பொருளைப் பின்பற்றி நிற்கும் அதிகாரிகளின் தன்மை எப்படிப்பட்டது என்று அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, "செம்மையுடைய திருவரங்கர் தாம் பணித்த மெய்ம்மைப் பெருவார்த்தை விட்டுசித்தர் கேட்டிருப்பர்" என்று கரணத்ரயத்தாலும் செவ்வியராய், அது தன்னை அர்த்தக்ரியாகாரியாய்க் கொண்டு கோயிலிலே

சாய்ந்தருளினவர்தாம், அர்ஜுந வ்யாஜத்தாலே திருத்தேர்த்தட்டிலே நின்று அருளிச்செய்த யதார்த்தமுமாய்ச் சீரியதுமாய் ஸுலபமுமான “மாமேகம் சரணம் வ்ரஜ” என்கிற வார்த்தையைப் பெரியாழ்வார் கேட்டு தந்நிஷ்டராயிருப்பார் என்கிறபடியே இவ்வர்த்தத்துக்கு அதிகாரிகள் இது கேட்டால் இதன்படியே நியதராயிருக்கும்வர்கள் – என்கை.

விளக்கம் - நாச்சியார் திருமொழி (11-10) - செம்மை உடைய திருவரங்கன் தாம் பணித்த மெய்ம்மைப் பெருவார்த்தை விட்டுசித்தர் கேட்டிருப்பர் – என்பதற்கு ஏற்ப, மனம் – வாக்கு - செயல் ஆகிய மூன்றாலும் ஒருபடியாக உள்ளவர்கள் தன்னுடன் சேரும் பொருட்டு, தான் இதனை நடத்தி வைக்கும் விதமாக, திருவரங்கம் பெரியகோயிலில், ஸ்ரீரங்கநாதனாகிய பெரியபெருமாள் சயனித்துள்ளான். இவன் அர்ஜுனனை ஒரு சாக்காக தன் முன்னே நிறுத்தி, திருத்தேரின் தட்டில் நின்று, உண்மையும், சிறப்பும், எளிமையும் சேர்ந்த சரமச்லோகத்தை அருளிச் செய்தான். இப்படியாக ஸ்ரீரங்கநாதன் அருளிச்செய்த – மாம் ஏகம் சரணம் வ்ரஜ - என்னை மட்டுமே அடைவாயாக (முதன்மையாக உள்ளதால் ஸ்ரீரங்கநாதனை மட்டுமே சரணம் அடைதல் என்பது பொருத்தமே) – என்று உள்ள ச்லோகத்தின் பொருளை உணர்ந்த பெரியாழ்வார், அதன்படியே எந்த நாளும் நின்றார். இந்த ச்லோகத்தைக் கேட்டு, அதன்படியே நடக்கின்ற பெரியாழ்வார் போன்றவர்களே இதன் அதிகாரிகள் என்று கொள்ளவேண்டும்.

278. “வார்த்தையறிபவர்” என்கிற பாட்டும், “அத்தனாகி” என்கிற பாட்டும் இதுக்கு அர்த்தமாக அநுஸந்தேயம்.

அவதாரிகை - இவ்வர்த்தநிஷ்டரான ஆழ்வார்களுடைய திவ்யஸூக்தியில் இதுக்கு அர்த்தமாக அநுஸந்திக்கப்படுமவற்றை அருளிச்செய்து, இது தன்னை நிகமிக்கிறார் – வார்த்தையறிபவர் - என்று தொடங்கி.

விளக்கம் – அடுத்து, இந்த சரமச்லோகத்தின் பொருளானது, இதன் பொருளிலேயே எப்போது ஊன்றியுள்ள ஆழ்வார்களின் திவ்யப்பிரபந்தங்களில் வெளிப்படுவதைக் கூறுகிறார். இவற்றை, இந்த சரமச்லோகத்தின் பொருளாக நம் பூர்வர்கள் கொள்வதையும் வெளிப்படுத்துகிறார். இப்படியாகச் சரமச்லோகத்தை நிறைவு செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது "வார்த்தையறிபவர் பேர்த்த பிறப்பொடு நோயொடு மூப்பொடு இறப்பவை பேர்த்துப் பெருந்துன்பம் வேறற நீக்கித் தன்தாளின் கீழ்ச் சேர்த்து அவன் செய்யுஞ் சேமத்தை எண்ணித் தெளிவுற்று மாயவற்கு ஆளன்றியாவரோ" என்று "மாமேகம் சரணம் வ்ரஜ ஸர்வபாபேயோ மோக்ஷயிஷ்யாமி" என்ற நல்வார்த்தையை அறியுமவர்கள் பரணிக்கூடு வரிந்தாற்போலே இவ்வாத்மாவைச் சூழப்பொதிந்து கிடக்கிற ஜந்மங்களோடும், அவை புக்கவிடத்தே புக்ககடவதான வ்யாதியோடும், அங்ஙனே யாகிலும் சிறுது நாள் செல்லாதபடி இடிவிழுந்தார்போலே வரும் ஜரையோடும், அங்ஙனேயாகிலும் இருக்கவொண்ணாதபடி இவனுக்கு அநபிமதமான விநாசமுமாகிற இவற்றை விரகர் நெடுஞ்சுவர் தள்ளுமாபோலே தள்ளி, அவை போன்ற அநந்தரம் வரக்கடவதான கைவல்யமாகிற மஹாதுக்கத்தை ஸவாஸநமாகப் போக்கி, பாதரேகை போலே தன் திருவடிகளின் கீழே சேரும்படிபண்ணி, புநராவ்யவஸிதராய்க் கொண்டு தங்களுக்கு ஆச்ரயணீயனாய் விரோதி நிவர்த்தகனான ஆச்சர்யபூதனுக்கு ஒழிய வேறொருவர்க்கு ஆளாவரோ? என்று நம்மாழ்வாரருளிச் செய்த "வார்த்தையறிபவர்" என்கிற பாட்டும்.

"முத்தனார் முகுந்தனார் ஒத்தொவ்வாத பல் பிறப்பொழித்து நம்மையாட்கொள்வான் அத்தனாகியன்னையாகி யாளுமெம்பிரானுமாய்ப் புகுந்து - நம்முள் மேவினார்; எழைநெஞ்சமே! எத்தினால் இடர்க்கடல் கிடத்தி" என்று ஹேயப்ரத்ய நீகராகையாலே அஸ்ப்ருஷ்ட ஸம்ஸார கந்தராய் முக்திபூமிப்ரதரானவர் ஸகல தேஹவர்த்திகளான ஆத்மாக்களும் ஜ்ஞாநைகாகாரதயா ஒத்து, தேவாதிபேதத்தாலே ஒவ்வாமலிருக்கும் பலவகைப்பட்ட ஜந்மங்களைப் போக்கி, நித்யஸம்ஸாரிகளாய்ப் போந்த நம்மை நித்யஸூரிகள் கொள்ளும் அடிமையைக் கொள்ளுகைக்காக ஹிதமே ப்ரவர்த்திப்பிக்கும் பிதாவாயும், ப்ரியமே ப்ரவர்த்திப்பிக்கும் மாதாவாயும், அடிமை கொள்ளக்கடவ நம்முடைய ஸ்வாமியாயும், இப்படி ஸர்வவித பந்துவுமாய், நம்முடைய தண்மையையும் தம்முடைய பெருமையையும் பாராதே, நம்முடைய ஸர்வபரத்தையும் தாமேயேறிட்டுக் கொண்டு செய்வாராக ஹேயமான நம்முள்ளே புகுந்து ஒருநீராகப் பொருந்தினர்; அறிவிலியான நெஞ்சே! நம்முடைய ஹிதம் அறிகைக்கு நாம் ஸர்வஜ்ஞராயோ, அவன் அஜ்ஞனாயோ; ஹிதத்தைப் ப்ரவர்த்திப்பிக்கைக்கு நாம் ஸக்தராயோ, அவன் அஸக்தனாயோ; கார்யஞ்செய்து கொள்ளுகைக்கு நாம் ப்ராப்தராயோ, அவன் அப்ராப்தனாயோ; தன் மேன்மை பாராதே தாழ்நின்று உபகரிக்கும்வனாயிருக்க எத்தாலே நீ துக்கஸாகரத்திலே கிடக்கிறது?" என்று திருமழிசைப்பிரானருளிச் செய்த "அத்தனாகி" என்கிற பாட்டும் இந்த ச்லோகத்துக்கு அர்த்தமாக அநுஸந்தேயம் என்கை.

விளக்கம் - திருவாய்மொழி (7-5-10) - வார்த்தையறிபவர் பேர்த்த பிறப்பொடு நோயொடு மூப்பொடு இறப்பவை பேர்த்துப் பெருந்துன்பம் வேற நீக்கித் தன்தாளின் கீழ்ச் சேர்த்து அவன் செய்யுஞ் சேமத்தை எண்ணித் தெளிவுற்று மாயவற்கு ஆளன்றியாவரோ - என்றது காண்க. இதன் கருத்தாவது - மாம் ஏகம் சரணம் வ்ரஜ ஸர்வ பாபேப்யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி - என்னும் பகவத் சொற்களை அறிபவர்கள் நிலையைக் கீழே கூறுகிறார்.

பட்டுப்பூச்சியானது தனது உடலைச் சுற்றித் தானாகவே ஒரு கூடு கட்டிக் கொண்டு, தனது அழிவைத் தானாகவே தேடிக் கொள்கிறது. அது போன்று, ஜீவன் தனது ஸ்வரூபத்தை அறியாமல் தனது தீய செயல்கள் மூலம் பல பிறவிகளை உண்டாக்கிக் கொள்கிறான், அவற்றால் பல நோய்களும் தொடர்கின்றன; இப்படியாக உள்ள நோய்களைப் பொறுத்துக் கொண்டாலும், குறுகிய காலத்தில் இடி விழுவது போன்று கிழத்தன்மை உண்டாகிறது; அப்படியே இவன் இருக்க இயலாதபடி மரணம் அனைத்துக்கொள்கிறது. நன்றாக தொழில் அறிந்தவர்கள், ஓர் உயர்ந்த சுவரை எப்படி நேர்த்தியாக எளிதில் உடைத்து விடுவார்களோ, அது போன்று இந்தத் துன்பங்களை எம்பெருமான் விலக்குகிறான். அதன் பின்னர் துன்பத்தில் உயர்ந்த துன்பம் என்று கூறப்படும் கைவல்யத்தை, அது மீண்டும் திரும்பாதபடி அடியுடன் அழிக்கிறான். தன்னுடைய திருவடியில் உள்ள ரேகைகள் தனது திருவடியை விட்டு எப்படிப் பிரியாதோ அது போன்று, தனது திருவடிகளில் சேர்த்துக் கொள்கிறான். மறுபடியும் இந்த ஸம்ஸாரத்திற்கு வராதபடி காக்கிறான். இப்படியாக அவன் செய்கின்ற ரக்ஷணத்தை எண்ணியபடி, அவனிடம் உறுதியுடன் நின்று, தங்களால் அடையத்தக்கவனாகவும், விரோதியைப் போக்குபவனாகவும், ஆச்சரியம் ஏற்படும் செயல்கள் செய்பவனும் ஆகிய க்ருஷ்ணனைத் தவிர வேறு யாருக்கும் வசப்படுவார்களோ?

திருச்சந்தவிருத்தம் (115) - முத்தனார் முகுந்தனார் ஒத்தொவ்வாத பல் பிறப்பொழித்து நம்மையாட்கொள்வான் அத்தனாகியன்னையாகி யாளுமெம்பிரானுமாய்ப் புகுந்து - நம்முள் மேவினார்; எழைநெஞ்சமே! எத்தினால் இடர்க்கடல் கிடத்தி - என்றது காண்க. தாழ்வுகள் அனைத்திற்கும் எதிர்த்தட்டாக உள்ளவன்; இதனால் ஸம்ஸார வாஸனையால் தீண்டப்படாதவன்; முக்திபூமியை அளிக்கவல்லவன்; ஞானமே வடிவமாக இவன் உள்ளதால் அனைத்து ஆத்மாக்களும் தேவர்கள், மனிதர்கள் என்று வேறுபாடு காரணமாக பிரிந்து நிற்கும் பிரிவினை நீக்குபவன்; எல்லையற்ற காலமாக ஸம்ஸாரத்தில் உழலும் நமக்கு, நித்யஸூரிகள் அனுபவித்தபடி உள்ள கைங்கர்ய இன்பத்தை அளிப்பதற்காக, நன்மையை மட்டுமே நடத்துகின்ற தந்தையாக உள்ளவன்; இனிமையை மட்டுமே செய்கின்ற தாயாக உள்ளவன்; நம்மை அடிமையாகக் கொள்ளவல்ல எஜமானனாக உள்ளவன்; இப்படியாகப் பலவிதமான உறவினனாக உள்ளவன்; இவன் நமது தாழ்ச்சி, தனது மேன்மை ஆகியவற்றை ஆராயாமல், நமது பொறுப்புகள் அனைத்தையும், தானே ஏற்றுக்கொண்டு, மிகவும்

தாழ்ந்த நமக்குள், நீர் போன்று புகுந்தான். அறிவில்லாத நெஞ்சமே! நீ ஏன் இன்னமும் துன்பக்கடலில் உள்ளாய்? நமக்கு நன்மை எது என்று அறியும் ஞானம் நாம் கொண்டவர்களோ? அந்த நன்மை எது என்று அவன் அறியாதவனோ? நமக்கு ஏற்ற நன்மையை நாமே நமக்கு உண்டாக்கிக் கொள்ளும் சக்தி உள்ளவர்களோ நாம்? அவன் அந்தத் திறன் அற்றவனோ? நாமே நன்மைக் காப்பாற்றிக் கொள்ளும் தகுதி நம்மிடம் உள்ளதோ? அவன் அவசியம் அற்றவனோ? தனது மேன்மையைப் பெரிதும் எண்ணாமல், நம்மிடம் இறங்கி வந்து, தாழ்ந்த இடத்தில் நின்று, நமக்கு உபகாரம் செய்பவனாக அவன் உள்ளபோது, நீ ஏன் துன்பக்கடலில் உள்ளாய்? என்று திருமழிசை ஆழ்வார் அருளிச்செய்தார். இவற்றை இங்கு கொள்க.

வ்யாக்யானம் - ஆக, இத்தால் ஸ்வீகாராங்கதயா த்யாஜ்யமான தர்ம விசேஷங்களையும், அந்த தர்மங்களினுடைய த்யாகப்ரகாரத்தையும், அந்த தர்மத்யாக பூர்வகமாகப் பற்றும் விஷயத்தினுடைய ஸௌலப்யாதி குணயோகத்தையும், அக்குண விசிஷ்ட வஸ்துவினுடைய ஸஹாய அஸஹத்வ லக்ஷணமான நைரபேக்ஷ்யத்தையும், நிரபேக்ஷ வஸ்துவினுடைய உபாயபாவத்தையும், அத்தை உபாயத்வேந ஸ்வீகரிக்கையையும், ஸ்வீக்ருதமான உபாயத்தினுடைய ஜ்ஞாநசக்த்யாதி குணயோகத்தையும், அக்குண விசிஷ்ட வஸ்துவிலே ந்யஸ்தபரனான அதிகாரியையும், அதிகாரிக்கு விரோதியான பாபஸமூஹத்தையும், அப்பாபவிமோசந ப்ரகாரத்தையும், அப்பாபவிமோசகனைப் பற்றின அதிகாரியுடைய நைர்பர்யத்தையும் சொல்லிற்றாயிற்று.

விளக்கம் - ஆக, கீழே உள்ள பலவும் சரமச்லோகத்தில் கூறப்பட்டது:

- எம்பெருமானை உபாயமாகப் பற்றுவதற்கு அங்கமான, கைவிடத்தக்க மோக்ஷ உபாயங்கள் - ஸர்வதர்மாந்.
- இவற்றைக் கைவிடும் முறை - பரித்யஜ்ய.
- இந்த உபாயங்களைக் கைவிட்ட பின்னர் பற்றுகின்ற ஸர்வேச்வரனுடைய ஸௌலப்யம் போன்ற குணச்சேர்த்தி - மாம்.
- இப்படிப்பட்ட குணங்கள் கொண்ட எம்பெருமான் நம்மிடம் வேறு எதனையும் எதிர்பாராதவன் - ஏகம்.
- அவனே உபாயம் - சரணம்.
- அவனையே உபாயம் என்று கைக்கொள்ளுதல் - வ்ரஜ.
- இப்படியாக உபாயம் என்று கொள்ளப்பட்ட அவன் ஞானம், சக்தி போன்ற குணங்களுடன் கூடியவன் - அஹம்.

- இப்படிப்பட்ட குணங்கள் கொண்ட எம்பெருமானிடம் தனது பெறுப்பை ஒப்படைத்த அதிகாரி - த்வா.
- அந்த அதிகாரிக்குத் தடை ஏற்படுத்துகின்ற பாவங்கள் - ஸர்வபாபேப்ய:
- அந்தப் பாவங்களை எம்பெருமான் நீக்கும் விதம் - மோக்ஷயிஷ்யாமி.
- இப்படியாகப் பாவங்கள் நீங்கப் பெற்ற அதிகாரி, கவலைகள் இன்றி இருக்கவேண்டும் - மாசுச:

முமுக்ஷுப்படியில் சரமச்லோக ப்ரகரணம் ஸம்பூர்ணம்
ஸ்வாமி பிள்ளைலோகாசார்யர் அருளிச்செய்த முமுக்ஷுப்படி
ஸம்பூர்ணம்

ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் அருளிச்செய்த முமுக்ஷுப்படி
வ்யாக்யானம் ஸம்பூர்ணம்

ஸ்வாமி பிள்ளைலோகாசார்யர் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் திருவடிகளே சரணம்
பெரியபெருமாள் செப்பிய மெய்ம்மைப் பெருவார்த்தை
கருத்தறிந்த எம்பெருமானார் திருவடிகளே சரணம்
பார்த்தன் திருத்தேர்த்தட்டில் மெய்ம்மைப் பெருவார்த்தை
செப்பிய ஸ்ரீரங்கநாதன் திருவடிகளே சரணம்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தரான ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருவாய்மொழி

இதற்கு ஸ்வாமி வடக்குத் திருவீதிப் பிள்ளை அருளிச் செய்த

முப்பத்தாறாயிரப்படி என்னும் ஈடு வ்யாக்யானம்

மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்

(பகுதி - 9)

மூலம் - ப்ரக்ருதி ஸ்வரூபம் மஹதாதி விகாரங்களையுடைத்தாய், நித்யமாய் த்ரிகுணத் மிகையாய், சுக்லக்ருஷ்ண ரக்தவர்ணையாய், அநேக ப்ரஜைகளுக்கு ப்ரஜநநபூதையாய், எம்பெருமானுக்கு சரீரதயா சேஷமாய், சேதநர் கர்மாநுகுணமாக இச்சிக்க, இந்த இச்சாநுகுணமாக பகவத் ஸங்கல்பத்தாலே சதுர்விம்சதி தத்வமாய்க் கொண்டு விகரிக்கக்கடவதாய், இப்படி எம்பெருமானுக்கு இஷ்டவிநியோகார்ஹமாயிருக்கும்.

விளக்கம் - ப்ரக்ருதியின் ஸ்வரூபம் மஹத் முதலான மாற்றம் கொண்டதாய், நித்யமாக உள்ளதாய், மூன்று குணங்கள் கொண்டதாய், வெண்மை, கருமை மற்றும் சிகப்பு ஆகிய நிறங்களுடன் கூடியதாய், பல உயிர்களும் உண்டாகும் இடமாய், எம்பெருமானின் சரீரமாக உள்ளதால் அவனுக்கு அடிமையாய், சேதனர்களின் கர்மங்களுக்கு ஏற்ப அவர்களின் விருப்பப்படி எம்பெருமானின் ஸங்கல்பத்தால் இருபத்துநான்கு தத்துவங்களால் விரிந்து உள்ளதாய் இருக்கிறது. இப்படியாக எம்பெருமானின் இஷ்டப்படி உபயோகிப்பதற்குத் தகுதியாக உள்ளது.

வ்யாக்யானம் - ஆத்மஸ்வரூபம் அணுபரிமாணமாய், தேஜோத்ரவ்யமாய் ஜ்ஞாதாவாய், ஜ்ஞாநாநந்த குணமாய், நித்யமாகையாலே காலபரிச்சேதரஹிதமாய், ஜ்ஞாநத்ரவ்ய மாகையாலே வஸ்து பரிச்சேதரஹிதமாய், அப்ருதக்ஸித்த்யர்ஹ ப்ருதங்நிர்தேசாநர்ஹ அநந்யார்ஹசேஷமுமாய், பரசேஷதைகரஸமுமாய், அத்யந்தபரதந்த்ரமுமாய் இருக்கும் எம்பெருமானுக்கு; இத்தையுள்ளபடி அறிவாரில் தலைவராயிற்று இவர்.

விளக்கம் - ஆத்மாவின் ஸ்வரூபம் அணுவின் அளவாக, ஒளிவீசுவதாக, ஆனந்தம் ஆகிய குணங்களைக் கொண்டதாக, என்றும் உள்ளதால் காலத்தால் அளவிட முடியாததாக, ஞானமயமாக உள்ளதால் மற்றோரு பொருளால் அளவு காட்ட இயலாததாக, எம்பெருமானை விட்டுத் தனியே பிரித்துக் கூறுவதற்கு தகுதியற்றதாக, எம்பெருமானுக்கே அடிமைப்பட்டதாக, எம்பெருமானுக்குச் செய்யும் கைங்கர்யத்தையே இன்பமாகக் கொள்ளுவதாக, எம்பெருமானையே மிகவும் சார்ந்துள்ளதாக இருக்கும். இப்படியாக உள்ள தத்வத்ரயம் எனப்படும் இந்த மூன்று தத்வங்களை (பரமாத்மாவின் ஸ்வரூபம், ப்ரக்ருதி ஸ்வரூபம், ஜீவ ஸ்வரூபம்) உள்ளது உள்ளபடி அறிபவர்களின் தலைவராக நம்மாழ்வார் உள்ளார்.

வ்யாக்யானம் - இவ்வாழ்வார் திருவாய்மொழி ப்ரபந்தத்தால் செய்ததாயற்ற அர்த்தம் ஏதென்னில் முதல் திருவாய்மொழியிலே “உயர்வறவுயர்நலமுடையவன்” என்று தொடங்கி, “உணர்முழுநலம் - மிகுநரையிலன்”, “நிலனிடை விசும்பிடை உருவினன் அருவினன்”, “ஆமவைஆயவையாய் நின்ற அவர்” என்று சொல்லிக்கொண்டு போந்து, “கரவிசும்பெரி வளி நீர் நிலமிவைமிசை வானவில் திறல் வலி அளி பொறைமாய் நின்ற பரன்” என்று தலைக்கட்டுகையாலே, நாராயணனே பரதத்வமென்கைக்காக நாராயண சப்தார்த்தத்தை அருளிச்செய்தார்; ஸர்வாதிகத்வமும் ஸமஸ்த கல்யாண குணாத்மகத்வமும் உபயவிபூதிநாதத்வமுமிறே நாராயணசப்தார்த்தம். இதினுடைய சேஷமிறே ஒன்றும் தேவும் திண்ணன் வீடும்.

விளக்கம் - திருவாய்மொழியின் மூலம் இவர் அருளிச்செய்த பொருள் எவை? முதல் திருவாய்மொழியில் (1-1-1) - உயர்வற உயர் நலம் உடையவன் - என்று தொடங்கி, (1-1-2) - உணர்முழுநலம், (1-1-3) - நிலனிடை விசும்பிடை உருவினன் அருவினன், (1-1-4) - ஆமவை ஆயவையாய் நின்ற அவர் - என்று கூறி கொண்டே போய், (1-1-11) - கரவிசும்பெரி வளி நீர் நிலமிவைமிசை வானவில் திறல் வலி அளி பொறைமாய் நின்ற பரன் - என்று முடிக்கையால், நாராயணனே பரதத்த்வம் என்று உணர்த்துவதான நாராயண சப்தத்தின் பொருளை அருளிச்செய்கிறார். நாராயணன் என்ற பதத்தின் பொருள் - அனைவரையும் விட உயர்ந்தவன், அனைத்து கல்யாண குணங்களும் கொண்டவன், நித்ய மற்றும் லீலா விபூதி ஆகியவற்றைக் கொண்டவன் என்பதாகும். இந்தத் திருவாய்மொழியின் பொருளை, (4-10) - ஒன்றும் தேவும், (2-2) - திண்ணன் வீடு ஆகிய இரண்டும் மேலும் விவரிக்கின்றன.

வ்யாக்யானம் - அநந்தரத் திருவாய்மொழியிலே இவ்வர்த்தத்துக்கு வாசகமான திருநாமந்தன்னை “வண்புகழ்நாரணன்” என்று அருளிச்செய்தார்;

வ்யாபகாந்தரங்களிலும் இவ்வர்த்தத்தை அறியலாயிருக்குமே; அங்ஙனன்றிக்கே, இதுவே வாசகமென்று தன் திருவுள்ளத்திலே அறுதியிட்ட ஆகாரந்தோற்ற “செல்வநாராணன்”, “திருநாராணன்”, “நாராணன் முழுவேழுலகுக்கு நாதன்”, “காராயின காள நன்மேனியினன் நாராயணன்”, “திண்ணம் நாராணன்” என்று ஆதரித்துக் கொண்டு போந்து, “வாழ்புகழ் நாராணன்” என்று வழிப்போக்கில் வார்த்தையும் இதுவேயாய்த் தலைக்கட்டுகையாலே இதுவே வாசகமென்கிற நிர்ப்பந்தத்தை அருளிச்செய்தார்.

விளக்கம் - இரண்டாம் திருவாய்மொழியில், நாராயண அர்த்தத்திற்கு வாசகமான திருநாமத்தை (1-2-10) - வண் புகழ் - என்று அருளிச்செய்தார். வ்யாபக மந்திரங்களாக உள்ள விஷ்ணு, வாசுதேவன் ஆகியவையும் இந்தப் பொருளையே கூறுகின்றன என்று இருந்தாலும், தன்னுடைய திருவுள்ளத்தில் நாராயணன் என்று திருநாமமே உறுதியாக உள்ளது என்பதை - (1-10-8) - செல்வநாராணன், (4-1-1) - திருநாராணன், (2-7-2) - நாராணன் முழுவேழுலகுக்கு நாதன், (9-3-1) - காராயின காள நன்மேனியினன் நாராயணன், (10-5-1) - திண்ணம் நாராணன் - என்று கூறிக்கொண்டே சென்றார். இறுதியாக (10-9-7) - வாழ் புகழ் நாராணன் - என்று அர்ச்சிராதி மார்க்கத்தை கூறும் இடத்திலும் இந்தத் திருநாமத்தையே அருளிச் செய்து முடித்தமையால், இதுவே வாசகம் என்று உறுதியாக அருளிச்செய்தார்.

வ்யாக்யானம் - இனி “மலர்மகள் விரும்பும் நம் அரும்பெறலடிகள்” என்று தொடங்கி, “திருவுடையடிகள்” என்றும், “மையகண்ணாள் மலர் மேலுறைவாளுறைமார்பினன்” என்றும், “நமக்கும் பூவின் மிசை நங்கைக்கு இன்பன்” என்றும், “கோலத்திருமாமகளோ என்னைக் கூடாதே” என்றும் சொல்லிக்கொண்டு போந்து, “திருவாணை” என்றும், “கோலமலர்ப்பாவைக்கன்பாகிய என்னன்பே” என்றும் தலைக்கட்டுகையாலே ஸ்ரீமானான நாராயணனே பரதத்வமென்றும் சொல்லிற்று. இத்தால் நம்மாசார்யர்கள் ரஹஸ்யத்தில் பதத்வயத்தாலும் அருளிச்செய்து கொண்டு போரும் அர்த்தத்துக்கு அடி இவ்வாழ்வாராயிருக்கும் என்றதாயிற்று; ஆச்ரயண வேளையிலே “மலர் மகள் விரும்பும் நம் அரும்பெறலடிகள்” என்று தொடங்கி, போகவேளையில் “கோலமலர்ப்பாவைக் கன்பாகிய என்னன்பே” என்று சொல்லுகையாலே, ஆச்ரயண வேளையோடு போக வேளையோடு வாசியற ஒரு மிதுநமே உத்தேச்யம் என்னுமிடம் சொல்லிற்றாயிற்று.

விளக்கம் - அடுத்து (1-3-1) - மலர்மகள் விரும்பும் நம் அரும்பெறலடிகள் - என்று தொடங்கி, (1-3-8) - திருவுடையடிகள் - என்றும், (4-5-2) - மையகண்ணாள் மலர் மேலுறைவாளுறைமார்பினன் - என்றும், (4-5-8) - நமக்கும் பூவின் மிசை நங்கைக்கு இன்பன் - என்றும், (6-9-3) - கோலத்திருமாமகளோ என்னைக் கூடாதே - என்றும் கூறுயபடியே சென்று, (10-10-2) - திருவாணை - என்றும், (10-

10-7) - கோலமலர்ப்பாவைக்கன்பாகிய என்னன்பே - என்றும் முடிக்கையாலே, மஹாலக்ஷ்மியை உடைய ஸ்ரீமந்நாராயணனே பரதத்தவம் என்று அருளிச்செய்து கொண்டு போகும் பொருளுக்கு அடி, இந்த ஆழ்வாரே ஆவார். இதற்கான அடி இந்த ஆழ்வாரே என்றால், இதே கருத்தை ஆழ்வார் அருளிச்செய்தார் என்பதாகும். எம்பெருமானை அண்டும் நேரத்தில் (1-3-1) - மலர் மகள் விரும்பும் நம் அரும்பெறலடிகள் - என்று தொடங்கி, அனுபவிக்கும் நேரத்தில் (10-10-7) - கோலமலர்ப்பாவைக்கன்பாகிய என்னன்பே - என்று கூறுவதால் அண்டுகின்ற நேரம், இன்பமான நேரம் ஆகிய இரண்டிற்கும் வேறுபாடு இல்லாமல் அண்டப்பட வேண்டியது, இந்த திவ்ய தம்பதிகளே என்று அருளிச்செய்தார்.

ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி நம்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

தொண்டரடிப்பொடியாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருமாலை

(பகுதி - 33)

18. இனிது திரைத் திவலை மோத எறியும் தண் பரவை மீதே
தனிகிடந்து அரசு செய்யும் தாமரைக்கண்ணன் எம்மான்
கனி இருந்தனைய செவ்வாய்க் கண்ணனைக் கண்ட கண்கள்
பனி அரும்பு உதிருமாலோ என்செய்கேன் பாவியேனே.

பொருள் - இனிமையாக எழுகின்ற அலைகளால் நீர்த்துளிகள் மேலே அடிக்கும்படியாக, மேலே ஓங்கி வீசுகின்ற குளிர்ந்த கடல் போன்ற திருக்காவேரியின் கரையில், தனியனாகப் பெரியபெருமாள் கண்வளர்கிறான். அனைவரது அஹங்காரங்களும் நீங்கும்படியாக செங்கோல் செலுத்தி அரசாட்சி செய்பவனும், தாமரை போன்ற சிவந்த அழகான கண்கள் கொண்டவனும், என்னுடைய ஸ்வாமியும், கொவ்வைக்கனி போன்று சிவந்த வாயை உடையவனும், பெரியபெருமானும் ஆகிய என் கண்ணனை காணப்பெற்ற எனது கண்கள் குளிர்ந்த ஆனந்தக்கண்ணீர் பெருகியபடி உள்ளன. இந்தக் கண்ணீர் மறைப்பதால், அவனை நன்றாக பார்த்து வணங்கும் நிலையை அடையாத பாவியாகிய நான் என்ன செய்வது?

அவதாரிகை - கண்களினுடைய களிப்புக்குப் போக்குவீடான ஆனந்தாச்சுருக்கள் ப்ரவஹிக்கையாலே அது குட்யாதி வ்யவதாநம் போலே அநுபாவ்ய விஷயத்தை மறையா நின்றதென்று வெறுக்கிறார்.

விளக்கம் - தனது கண்கள் அடைந்த மகிழ்ச்சியால் ஆனந்தக்கண்ணீர் பெருகுகிறது. அது சுவர் போன்று கண்கள் முன்பாக நின்று, பார்வையை மறைப்பதால், அனுபவிக்கக்கூடிய விஷயமான பெரியபெருமானை மறைக்கிறது என்று வருந்துகிறார்.

வ்யாக்யானம் - (இனிதிரைத் திவலை மோத) - "ஒண்சங்கதைவாளாழியான்" என்றவிடம்போலே இவ்விடமொரு கடைக்குறைத்தலாய் இருக்கிறதாய்த்து. இனிதாகத் திரைகளிலுண்டான திவலையானது ஸ்பர்சிக்க, மலைபோலே சில பெருந்திவலைகள் வந்து முறிந்து சிறு திவலையாய், துடை குத்த உறங்குவாரைப்போலே திருமேனியை ஸ்பர்சியா நிற்கும். அவை அங்குத்தைக்கு அநுகூலமாக ஸ்மர்சியா நிற்கச் செய்தேயும், அதுவும் பொறாத திருமேனியின் ஸௌகுமார்யத்தை அநுஸந்திக்கையாலே, "மோத" என்கிறாராய்த்து இவர். "அரக்கர்கோனைச் செற்ற நம்சேவகனார்" என்று ஆச்ரயண வேளையிலே சக்தியை அருளிச்செய்தார். இப்போது போகவேளையாகையாலே ஸௌகுமார்யத்தை அநுஸந்திக்கிறாரிறே. (எறியும் தண் பரவை மீதே) - திரைக்கிளர்த்தியையுடைத்தாய் ச்ரமஹரமாயிருந்துள்ள ஸமுத்ரத்தின் மேலே சாய்ந்தருளுமாபோலே வந்து கண்வளர்ந்தருளுகிறவனென்னுதல்; அன்றிக்கே, பரப்பாலும் ஜலஸம்ருத்தியாலும் இதனையே ஸமுத்ரமாகச் சொல்லிற்றாகவுமாம்.

விளக்கம் - (இனிது திரை திவலை மோத) - திருவாய்மொழி (8-8-1) - ஒண்சங்கதைவாளாழியான் - என்னும் பாசுரத்தில் "சங்கு கதை" என்று இருப்பதற்குப் பதிலாக "சங்கதை" என்று உள்ளது போன்று, இங்கு "இனிய திரை" என்று இருக்கவேண்டிய பதமானது, கடைசி எழுத்து குறைந்து "இனிதிரை" என்று உள்ளது. இனியதாகவும், அலைகளில் இருந்து கிளம்பியதும் ஆகிய நீர்த்துளிகள் தொடும்படியாக. மலை போன்று ஒரு சில நீர்த்துளிகல் மிகவும் பெரிதாக வருகின்றன; அவை உடைந்து சிறு துளிகளாக தெரிக்கின்றன; அவற்றால் திருக்கால்கள் பிடிக்கப்பட்டவனாக பெரியபெருமாள் உறங்குவதைக் கூறுகிறார். அந்த நீர்த்துளிகள், கால்களைப் பிடித்துவிடுவது போன்று மென்மையாகவே இவனைத் தொட்டாலும், அந்த மென்மையைக் கூடப் பொறுக்க இயலாத திருமேனியைக் கொண்டவனாக பெரியபெருமாள் உள்ளான். இதனால் "மோத" என்று கூறினார். திருமாலை (11) - அரக்கர்கோனைச் செற்ற நம்சேவகனார் - என்று இவனை அண்டும் நேரமாக இருந்தால், இவனது சக்தியைப் பற்றிப் பேசுகிறார். இங்கு அவனை இன்பமாக அனுபவிக்கும் நேரமாக இருப்பதால், மென்மையைக் குறித்துக் கூறுகிறார். (எறியும் தண் பரவை மீதே) - அலைகள் வீசுவதாக, களைப்பை நீக்கிக்கொள்ள திருப்பாற்கடலின்மீது சயனித்துள்ளது போன்று, இங்கு காவேரியில் சயனித்துள்ளான். அல்லது, காவேரியின் பரப்பளவையும், நீரின் அளவையும் கருத்தில் கொண்டு, இதனையே கடல் என்று கொள்வதாகவும் கூறலாம்.

வ்யாக்யானம் - (தனிகிடந்து) - நினைவறிந்து பரிமாறுவார் ஒருநாடாகவுடையவன் கிடர், இங்கே வந்து தனியே கண்வளர்ந்தருளுகிறான். இப்படிக்கண்வளர்ந்தருளாநிற்க ஒரு கார்யமற்று அந்யபரராய்த் திரியா

நின்றார்களிறே ஸுகமே ஸம்ஸாரிகள். “தனியேன் வாழ்முதலே” என்பானொரு தனியனைக் கிட்டுமோ என்னும் நசையாலேயிறே தனியே வந்து கண்வளர்ந்தருளுகிறது. அதுக்குடலாகச் செய்கிற கார்யந்தான் ஏதென்னில் (அரசு செய்யும்) – அரசு செய்கையாவது, வன்னிலும் அறுக்கை. வன்னியமாகிறது அஹம் என்றிருக்கை. அத்தை அறுக்கையாவது, நம: என்னப் பண்ணிக்கொள்ளுகை. நம இத்யேவ வாதிற: என்கிறபடியே நித்யஸூரிகளுடைய யாத்ரையே இங்குள்ளார்க்கும் யாத்ரையாம்படி பண்ணிக்கொள்ளுகை. இவ்வன்னியம் அறுக்கைக்குப் பரிகரமேதென்னில் (தாமரைக்கண்ணன்) – கையிலே ப்ரஹ்மாஸ்த்ரமிருக்க வெல்லவொண்ணாத இடமில்லையிறே; அங்குள்ளாரை வென்ற பரிகரத்தைக் கொண்டாய்த்து இங்குள்ளாரையும் வென்றது. “தாமரைக் கண்ணனை விண்ணோர் பரவும் தலைமகனை” என்னக்கடவதிறே. அவர்களுக்கு போகோபகரணமான இத்தைக் கொண்டு கிடர் இங்குள்ளாருடைய விரோதியைப் போக்குவது. இப்ரஹ்மாஸ்த்ரத்துக்கு அகப்பட்டார் ஆரென்னில் (எம்மான்) – நான் தோற்று என்னை எழுதிக் கொடுத்தேன். ஸம்ஸாரிகளுக்கும் இவ்வருகான என்னைத் தோற்பித்த கண்களுக்கு இனி வெல்லவொண்ணாத நிலமுண்டோ?

விளக்கம் – (தனி கிடந்து) – தன்னுடைய எண்ணத்தை அறிந்து செயல்படுபவர்கள் பலரும் நிறைந்த பரமபதத்தை உடையவன் அல்லவோ இங்கு திருவரங்கத்தில் தனியாக சயனித்தபடி உள்ளான்? இப்படியாக இவன் இங்கு சயனித்துள்ளபோது, ஜீவர்கள் தங்களது ஆத்மாவானது பிழைப்பதற்கான செயல்கள் எதனையும் செய்யாமல், ஆத்மாவிற்ரு நாசம் ஏற்படுத்தவல்ல செயல்களைச் செய்தபடி, அதிலேயே சுகம் கண்டவர்களாக திரிகின்றனரே! திருவாய்மொழி (10-10-1) – தனியேன் வாழ்முதலே – என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப உள்ள ஒருவனைக் கிட்டப்பெறுவோமோ என்ற ஆசையால் அல்லவோ பெரியபெருமாள் தனியாக வந்து சயனித்துள்ளான்? இப்படியாக ஒருவனைப் பெறுவதற்காக இவன் செய்கின்ற செயல் என்னவென்றால் (அரசு செய்யும்) – அரசு செய்தல் என்றால், வன்னியம் நீக்கல் ஆகும். வன்னியம் என்றால் – “நான் எனக்கே உருயவன்” என்ற எண்ணம் ஆகும். இதனை நீக்குதல் என்றால் – “நான் எனக்கு உரியவன் அல்லன்” என்று எண்ண வைப்பதாகும். மஹாபாரதம் சாந்தி பர்வம் – நம இதி ஏவ வாதிற: - வாயால் நம: என்று கூறியபடி இருப்பர் – என்னும்படி நித்யஸூரிகள் எவ்விதம் அஹங்காரம் போன்றவை அற்று உள்ளார்களோ அது போன்று இங்கு உள்ளவர்களும் இருக்கும்படி மாற்றுவதற்காக இங்கு சயனித்துள்ளான். இப்படியாக அஹங்காரம் போன்றவற்றை நீக்குவதற்கு பெரியபெருமானிடம் என்ன சாதனம் உள்ளது என்றால் (தாமரைக்கண்ணன்) – கையில் ப்ரஹ்மாஸ்த்ரம் கொண்டு வெல்லக்கூடிய எதிரிகள் இல்லை, நித்யஸூரிகளை எவ்விதம் தனது தாமரை போன்ற கண்களின் அழகால் வென்றானோ அது போன்றே இங்கு

உள்ளவர்களையும் வென்றான். திருவாய்மொழி (2-6-3) - தாமரைக்கண்ணனை விண்ணோர் பரவும் தலைமகனை - என்றது காண்க. அவர்கள் இவனை அனுபவிப்பதற்கு ஏற்றபடி உள்ள தனது கண்களைக் கொண்டு அல்லவோ இங்கு உள்ளவர்களின் விரோதியாக உள்ள அஹங்காரம் போன்றவற்றை வெல்கிறான்? இப்படிப்பட்ட ப்ரஹ்மாஸ்த்ரம் போன்ற கண்களில் வீழ்ந்தவர்கள் யாரேனும் உண்டா என்றால் (எம்மான்) - இந்தக் கண்களுக்குத் தோற்றுப் போய், என்னை நானே அவனுக்கு எழுதிக்கொடுத்தேன். ஸம்ஸாரிகள் அனைவரிலும் இறுதியாக உள்ள என்னையே தோற்கச் செய்த இந்தக் கண்களாக வெற்றி கொள்ள இயலாதவர்கள் வேறு யார் இருக்க முடியும்?

வ்யாக்யானம் - (கனியிருந்தனைய செவ்வாய்) - அக்கண்ணாலே நிர்மமரானார்க்கு அநுபாவ்யமான விஷயமிருக்கிறபடி. கண்டபோதே நுகரலாம் கனிபோலேயாய்த்து திருவதரத்தில் போக்யதை இருப்பது. "இருந்து" என்றது அச்செவ்வி என்றுமொக்க ஏகரூபமாயிருக்கிறபடி. ஸதைகரூபரூபாய என்னக்கடவதிறே. (கண்ணனை) - பெரியபெருமாளைத் திருவடி தொழுதால், "அவதாரத்தில் பிற்பாடார்க்கும் உதவுகைக்காக க்ருஷ்ணன் வந்து கண்வளர்ந்தருளுகிறான்" என்று ஸ்மரிக்கலாம்படியாய்த்து இருப்பது. "யசோதைப்பிராட்டி பிள்ளை மனம் கன்றாமல் தீம்பிலே கைவளரும்படி வளர்த்த மொசுமொசுப்பெல்லாம் தோற்றியிருக்கும் பெரியபெருமாளைக் கண்டால்" என்றும், "வசிஷ்டாதிகளாலே ஸுசிஷ்டிராய் வளர்ந்து படிந்த விநயமெல்லாம் தோற்றும்படியான சக்ரவர்த்தித்திருமகனை ஸ்மரிக்கலாம்படியாயிருக்கும் நம்பெருமாளைக் கண்டால்" என்றும் பட்டர் அருளிச்செய்வர்.

விளக்கம் - (கனியிருந்தனைய செவ்வாய்) - அத்தகைய கண்களால் மமகாரம் நீங்கப்பெற்றவர்கள் அநுபவிக்கத்தகுந்த விஷயம் இதுவே ஆகும். பார்த்தவுடன் சுவைக்க வேண்டும் என்னும் எண்ணம் தோன்றும்படியான பழம் போன்று பெரியபெருமானின் திருப்பவளம் இனிமையுடன் உள்ளது. "கனி அனைய" என்று கூறாமல் "கனி இருந்து அனைய" என்று கூறுவதால், உலகில் உள்ள மற்ற கனிகளைப் போன்று அழிந்துவிடாமல் எப்போதும் இருப்பது என்று கூறுகிறார். ஸதைகரூபரூபாய - எப்போது மாறாத ரூபம் கொண்டவன் - என்றது காண்க. (கண்ணனை) - பெரியபெருமாளை வணங்கும்போது, "தான் அவதரித்த காலத்திற்கு பின்னர் இந்த உலகில் தோன்றியவர்கள் தன்னைக் காணும்படியாக கண்ணன் சயனித்துள்ளான்", என்று தோன்றுவது இயல்பாகும். "பல குறும்புகள் செய்தாலும் கண்ணனைக் கண்டிக்காமல் யசோதை விட்டதால் ஏறியுள்ள செருக்கு அனைத்தும் வெளிப்படும்படியாகக் கிடக்கும் பெரியபெருமாள்" என்றும்; "வசிஷ்டர் உள்ளிட்ட பலராலும் நல்வழிபடுத்தப்பட்டவனாக, அந்த பழக்கம்

காரணமாக அடக்க ஒடுக்கத்துடன் உள்ள இராமனை வெளிப்படுத்தும்படியாக நிற்கும் நம்பெருமாள்”, என்றும் ஸ்வாமி பராசரபட்டர் கூறுவது காண்க.

வ்யாக்யானம் - (கண்ட கண்கள்) - அநாதிகாலம் இழந்த இழவு தீரக் காணப்பெற்ற கண்கள். (பனியரும்புதிருமாலோ) - கண்டு அநுபவிக்கப்பெற்ற ப்ரீதியாலே ஆனந்தாச்சு ப்ரவஹியா நின்றது. அநுபவஜநித ஹர்ஷமடியாக வந்ததாகையாலே அதிசீதளமாய், வறுத்த பயறு முளைக்கும்படி இருக்கும் என்கை. விரஹமடியாக வந்ததாகிலிறே உஷ்ணமாயிருப்பது. ஆஹ்லாதசீதநேத்ராம்பு: என்னக்கடவதிறே. (என்செய்கேன் பாவியேனே) - கண்ணநீர் அருவிகள்போலே மறைக்கையாலே, “என் செய்கேன்” என்கிறார். “பெறுதற்கரிய விஷயத்தைக் கண்டு அநுபவிக்கப் பெற்றிருக்க, இதுக்கு இடைச்சுவருண்டாவதே! என் செய்கேன் பாவியேன்?”, என்கிறார். “ஆலோ” என்றது விஷாதாதிசய ஸூசகம். “அத்தலையில் வைலசஷண்யத்தை அளவுபடுத்தவொண்ணாது. அநுபவஜநித ஹர்ஷத்தை அளவுபடுத்தப் போகிறதில்லை; என் செய்கேன் பாவியேன்”, என்கிறார். “கண்ணநீர் ஊற்று மாறாதபடி வெள்ளமாய்ச் செல்லுகையாலே இத்தை மாற்றி ஒருகால் கண்டதாய் விடப்போகிறதில்லை; இவ்விஷயத்தை அநாதிகாலம் பாபத்தாலே அநுபவிக்கப்பெற்றிலேன்; இன்று கண்ணநீர் மறைக்க அநுபவிக்கப்பெற்றிலேன்; என் கார்யம் வெள்ளக்கேடும் வறட்கேடுமாய்த்து”, என்கிறார். அங்ஙனன்றியே, இப்போது இழவுண்டாய் “பாவியேன்” என்கிறாரல்லர்; பாட்டுக்கேட்டு ஈடுபட்டுப் பாவியே னென்பாரைப் போலே பாவியேனென்கிறார் என்றும் சொல்லுவர்கள்.

விளக்கம் - (கண்ட கண்கள்) - எல்லையற்ற காலம் இழந்திருந்த ஒன்றை மீண்டும் காணப்பெற்ற கண்கள்.(பனி அரும்பு உதிருமாலோ) - அப்படிப்பட்ட வஸ்துவான பெரியபெருமாளைக் கண்டு அநுபவித்த மகிழ்ச்சி காரணமாகக் கண்களில் ஆனந்தக் கண்ணீரானது வெள்ளம் போன்று பெருகியது. அவனைக் கண்ட ஆனந்தம் காரணமாக வெளிப்பட்டதால், அந்தக் கண்ணீர் மிகவும் குளிர்ச்சியாக இருந்தது. இதன் குளிர்ச்சி காரணமாக, வறுத்த பயறு கூட இந்த நீரில் ப்யிர் செய்தால் முளைக்கக்கூடும் என்பதாக உள்ளது. விரக தாபம் காரணமாக வரும் கண்ணீர் அல்லவோ சூடாக இருக்கும்? ஸ்ரீவிஷ்ணுதத்வம் - ஆஹ்லாதசீதநேத்ராம்பு: - மகிழ்வு காரணமாக உண்டான குளிர்ந்த ஆனந்தக்கண்ணீர் - என்றது காண்க. (என்செய்கேன் பாவியேனே) - ஆனந்தக் கண்ணீரானது அருவி போன்று பெருகி பார்வையை மறைத்தது. இதனால், “என்ன செய்வது?”, என்றார். “காண்பதற்கு அரிதாக உள்ள இந்தப் பெரியபெருமாளைக் கண்ட பின்னரும், இவனை அநுபவிக்க இயலாமல், அவனுக்கும் எனது கண்களுக்கும் இடையே கட்டப்பட்ட சுவர் போன்று இந்தக் கண்ணீர் உள்ளதே! பாவியான நான் என்ன செய்வேன்?”, என்கிறார். “ஆலோ” என்பதன் மூலம் அதிக

வருத்தம் கூறப்படுகிறது. “பெரியபெருமானின் ப்ரபாவம் எல்லையற்றதாகும். ஆகவே அவனைக் கண்டவுடன் உண்டாகும் மகிழ்ச்சியையும் அளவுபடுத்த இயலாது. என்ன செய்வது என்று தெரியாத பாவியாகிவிட்டேனே?”, என்கிறார். “எனது ஆனந்தக்கண்ணீர் சற்றே நின்றாலும் அவனைக் காணலாம் என்றால், அதற்கும் வழியின்றி, அவனைக் காணவிடாமல் இடைவிடாது வருகிறதே. எல்லையற்ற காலமாக எனது பாவங்கள் காரணமாக இவனைக் கண்டு அனுபவிக்க இயலவில்லை; இப்போது ஆனந்தக்கண்ணீர் காரணமாக இவனைக் கண்டு அனுபவிக்க இயலவில்லை. இப்படி இப்போது வெள்ளம் காரணமாகவும், அப்போது பக்தி வறட்சி காரணமாகவும் அவனை அனுபவிக்க இயலாமல் போனதே!”, என்கிறார். மேலே உள்ளபடி பொருள் கூறாமல், வேறு விதமாகவும் உரைக்கலாம். இனிமையான சங்கீதக் கச்சேரி ஒன்றைக் கேட்டுக் கொண்டிருப்பவர்கள், தங்களையும் மறந்து, “ஆகா! பாவியேன்”, என்பது போல இவரும் கூறுகிறார் எனலாம்.

தொண்டரடிப்பொடியாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்

ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்